

ZDS - Otporas - 010

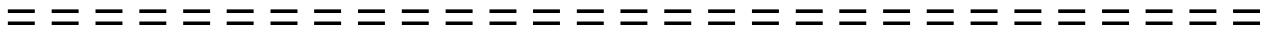
***agrarna
izbjeglica***

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

*** * ***

*** * ***

=====

ZDS, NASLOVI DATOTEKA:

20260410_Otporas_Da_Nije_Bilo_Desetog_Travnja_1941.g..docm
 1952_Otporas_PISMA_VJEKOSLAVA_MAKSA_LUBURICA_1952-1969.docm
 1956_OTPORAS_Tihaljina_predvojnica_neozenjeni.docm

x

=====

20260410_Otporas_Da_Nije_Bilo_Desetog_Travnja_1941.g..docm

2026-03-09- OTPORAS

2026-04-08 – Otporaš - (*dragutin je rođen 02.02.1940.g.*)

Bog! Dragi moj Dragutine, Danas je Uskrсни Ponedjeljak i uskoro odlazimo sa sinom Stjepanom i njegova dva sina, moja unuka i supruga Annie malo na izlet. Unucima

Pitam ja sve vas danas, prvi listopada 2021:

ŠTA BI SE DANAS PISALO, ČITALO I PRIPRIČAVALO DA NIJE *BIL***O ***DESETOG TRAVNJA 1941.*** GODINE!?**

Subota 14 travnja 1984. godine mene je pozvala **hrvatska zajednica grada Detroit** da im održim govor za ***Deseti Travnja***. Prilažem vam sliku kopije druge stranice govora kojeg sam održao. Prva stranica je bio uvodni i pozdravni govor. *To je bilo klima odraza prije 37 godina*. A kakva je slika danas, slobodni ste dati komentar.

Revolucija uništava staro i postavlja novo, u čemu je nesentimentalna, dinamična, energična pa čak u svojem početku i okrutna. Revolucija preporuča čovjeka, mijenja mu poglede, stvara mu ideje i vodi ga za njezino ostvarenje. Revolucija ima za cilj socijalnu i pravednu sreću čovjeka i ne poznaje velikih teoretski razrada, nego je djelotvorna i ide u korak s vremenom.

Svaka revolucija u svome početku bila je opravdana, ali joj njen cilj i ishod daju konačnu ocjenu. Ako ne zadovolje masu, propada. Ustaški Pokret bio je iskra, koja je zapalila hrvatsku narodnu revoluciju. Ona nije propala nego se stopila sa plamenom hrvatske baklje, koja je još svome narodnom toku. Uspjet će tek onda, kada ostvari socijalnu i pravednu sreću hrvatskom čovjeku.

Deseti Travnja 1941. bio je početak, a ne kraj. Hrvatski narod je želio uništiti ono što je dotrajalo i uspostaviti novo - Uspostaviti Hrvatsku Državu i u njoj svoju Slobodu. Zato se svi divimo snazi i volji Desetotravanjskog naraštaja, njegovoj djelotvornosti i revolucionarnosti, osuđujemo one koji su tada iznevjerili državotvorne ideje hrvatskog naroda, kao što ćemo osuditi i sutra one, koji na jedan ili drugi način budu iznevjerili tisućljetne težnje hrvatskog naroda, a te težnje su Hrvatska Država.

Govoriti danas o danu "Deseti Travnja 1941." nije jednostavna stvar, kao što nije bilo lako ni pripremiti ga i ostvariti ga. I tada, još prije 1941. proživljavao je Hrvatski Narod jednako teške dana, kakve i mi danas proživljavamo. I tada je Hrvatski Narod trpio pod jarmom velikosrpskog kraljevstva, kao i danas što trpi pod ovim veliko jugoslavenskog komunizma. I tada nam mnogo toga među nama i okolo nas nije bilo sklonu, kao što to nije ni danas. I tada je bilo malodušnika, koji su vjerovali da nam sve mora netko drugi omogućiti i sve gotovo i učinjeno u naše ruke na pladnju predati, jer da sami po sebi za veće odsudne pohvate nismo dovoljno sposobni i jaki.

Bilo je malodušnih Hrvata-Jugoslavena koji su jednako tada kao i danas u iseljenoj Hrvatskoj lutali i gubili se u labirintu "ideja, metoda i politike" i nisu nikako htjeli ili mogli shvatiti težnje i osjećaje svojeg hrvatskog naroda za slobodom i vlastitom državom. Tako to vrzino kolo stanja i događaja nije, dakle, po nas bilo lošije ni bolje prije nego li je i danas, a do "Desetog Travnja 1941." je ipak došlo. A došlo je zato, što je u hrvatskom narodu bilo dostatno potrebnog duha i srca, volje i odlučnosti, koje su Hrvatski Narod učinile sposobnim i svjesnim, da svi zajedno osjetimo zov hrvatske krvi, da smo svi osjetili naše hrvatsko pravo i dužnosti. Taj duh, to srce i ta svijest neodoljivom silom su nas orijentirali k onoj strani i točki koje su u onim vremenima i onakvim prilikama, najbolje interpretirali težnju i volju hrvatskog naroda. Bila je to točka čiste hrvatske tradicije i ponosa, koja nas je uvjeravala, da se i Hrvatski Narod ima pravo poslužiti osnovnim i općim međunarodnim pravima, po kojima i mi Hrvati imamo pravo živjeti u našoj vlastitoj Državi Hrvatskoj. Temelje tom pravu udario je čvrsto na bogatoj narodnoj tradiciji Otac Domovine dr. Ante Starčević, a njegov idejni nasljednik Poglavnik dr. Ante Pavelić nas je na ta prava ponovno upozorio i pozvao hrvatski narod da ih odlučno ostvari. Sav hrvatski narod je to osjetio da to zaista mora učiniti, te je to onih dana oko "Desetog Travnja" 1941. i učinio. Učinio je to ne radi osobe dra. Ante Pavelića, ne radi njegova Ustaškog Pokreta, nego radi sebe samog, radi svoje narodne potrebe, a na bazi svog općeg hrvatskog narodnog prava i rodoljubne dužnosti.

Ponavljam i ističem, da hrvatski narod nije ostvario svoj "Deseti Travnja" radi Poglavnika dra. Ante Pavelića, ali jest sa njim na čelu. Nije ga ostvario radi Ustaškog Pokreta, ali jest sa njegovim programom i načelima, koji su bili identični općem narodnom programu i težnjama. Proveo ga je u djelo spontano, oduševljeno i odlučno. To je neosporna povijesna istina I zaludu je svim protivnicima svako njegovo krivo tumačenje i izvratanje u svrhu osobne ili stranačke sebičnosti, i još gore ljubomore. Povijesna je istina da je "Deseti Travnja" najprije hrvatski narodni akt, i tek iza toga može se govoriti i o njegovoj stranačko-političkoj pozadini.

Danas mi slavimo uspomenu na taj veličanstveni i povijesni čin, slaveći ga kao narodni državni blagdan. Činimo to zato što on uistinu predstavlja duh i volju, te neosporno opće pravo naroda na svoju slobodu i državu, i što predstavlja visoku narodnu svijest i uvjerenje hrvatskog naroda da to svoje pravo uvijek ispovijeda i svakom prilikom ostvari i brani. To je pravi smisao "Desetog Travnja" kao narodni blagdan. A što ćemo mi pri tome odavati zaslužene počasti Poglavniku dru. Anti Paveliću, Ustaškom Pokretu i svim onima znanim i neznanim zasluženicima, koji su se za ostvarenje "Desetog Travnja" nesebično žrtvovali, to je stvar osobnog uvjerenja i zahvalnosti, koje im dugujemo i koje su oni zaslužili bez obzira na sve ono o čemu se iz toga želi diskutirati, a što svi mi - oduševljeni i neoduševljeni - moramo konačno ostaviti vremenu i objektivnom hrvatskom povjesničaru da kaže svoj neosporni pravorijek.

Kada bi smo mi danas slavili "Deseti Travnj" na jedan takav način, da izostavimo ovu povijesnu istinu, te jedni slavili uspomenu na osobu Poglavnika dra. Antu Pavelića i njegov Ustaški Pokret, onda bismo učinili jednu veliku pogrešku, jer bi onda bio i ostao samo ustaško-stranački blagdan, a ne narodni kakav on zaista i jest. Bio to upravo onaj i onakav "Deseti Travnja" kakvim ga još žele prikazati njegovi protivnici, pa čak i neki nesvjesni ljudi koji se danas žele prikazati većim ustašama nego su ikada prije bili - ili to nikada nisu ni bili. Pomaknuti povijesnu istinu s pravog mjesta važnosti i zamijeniti ju jedino osobom dra. Ante Pavelića i Ustaškog Pokreta, značilo bi odjeliti ih od naroda i od njihovog i od narodnog čina, a to je upravo to što žele oni koji su jednako protivnici dra. Ante Pavelića i ustaštva, kao i protiv hrvatskog naroda. Ako to dakle, i tako neki i danas čine, pod navodnim znakovima "ustaše", onda oni svjesno ili nesvjesno služe tim protivnicima, što iskreni i pravi rodoljubi ne mogu razumjeti niti odobriti. Povijesna istina nam kaže da je "Deseti Travnja" pozdravio i spontano u djelo sproveo cijeli hrvatski narod i Hrvatsku Državu proglasio prije pukovnika Slavka Kvaternika hrvatski dočasnik Petar Cvek u Bjelovaru 8. travnja 1941. Proglašena je bila i u Varaždinu i u drugim mjestima, gdje su odlučni, znani i neznani rodoljubi i bez posebnih

zapovjedi i uputa, razoružavali jugoslavensku kraljevsku vojsku i organizirali hrvatsku vlast, metnuvši si tako "hrvatsku pušku na hrvatsko rame", "hrvatski novac u hrvatski džep".

Ima još danas živućih svjedoka, koji su u tom narodnom činu aktivno sudjelovali i od prije i poslije "Desetog Travnja" 1941., kada su Gradjanske Zaštite i uz pomoć svih okolnih Seljačkih Zaštita razoružavali jugoslavensku vojsku, te uspostavili hrvatsku vlast dva dana prije dolaska njemačke vojske, koja je već našu hrvatsku vlast uspostavila. Nijemci su poštivali i cijenili hrvatske vojnike u civilu i pod šešikom Hrvatske Građanske i Seljačke Zaštite, koji su imali oznaku na rukavu u bojama izvezeni hrvatski grb, kojeg su im u tu svrhu izvezle i pripravile naše hrvatske djevojke i majke još prije "Desetog Travnja 1941." I to neka bude i posluži kao živi dokaz da je "Deseti Travnja" naš narodni i hrvatski a ne stranački a još manje ideološki.

Ako ovo danas spominjem, ja to ne činim da sebe ističem, već da vama, uzvišene gospođe i gospodo i dragi slušatelji, i svim drugima kažem samo jedan dio one povijesne istine, koja ne može i ne smije ostati nezapažena niti zaboravljena. Ne smije biti nezapažena i zaboravljena, ne samo radi zahvalnosti i priznanja, koja Hrvatska Seljačka i Gradjanska Zaštita neosporno zaslužuje, već jednostavno zato što je ovo njezino djelo i dio one povijesne istine na kojoj se zasniva naša tvrdnja da je "Deseti Travnja" volja i djelo cjelokupnog hrvatskog naroda, a ne samo jednog čovjeka, jedne stranke ili pokreta, ili što je još gore, djelo nečije strane sile i milosti kako to naš hrvatski neprijatelj sustavno tumači, kako nama Hrvatima tako još više strancima.

Bio je to gotov čin kojeg više nikome nije odgovaralo mijenjati bez većih i teških posljedica. Tu počima, tu završava i u tome počiva ono pravo opravdanje i sva povijesna i narodna vrijednost "Desetog Travnja" kao rodoljubnog djela i prema tome narodnog državnog praznika. Kada bi si toga bili svjesni i oni drugi koji "Desetom Travnju" osporavaju svaku povijesnu i narodnu vrijednost, onda bi bili svjesni da je "Deseti Travnja" jednako djelo i Ustaša i pristaša Hrvatske Seljačke Stranke - ako već ne i njezinog vodstva, koji se većine svojih pristaša ipak ne može odreći, a da time sami sebe od njih i od naroda ne odjeli. Labavo krilo H.S.S-e ne može svoje neodlučno i negativno držanje u tadašnjim ratnim događajima pred Hrvatskim Narodom danas opravdati samo s "ustaškim grijesima" i kasnijim nepovoljnim razvojem događaja, a najmanje upornim nijekanjem svake vrijednosti "Desetom Travnju". Oni se time odriču ne samo njih i naroda, nego sebe i svog programa, što dakako ne bi smjelo više činiti, ako želi ostati vjerno programu Stranke i ideje Braće radića.

"Deseti Travnj" iz 1941. godine, ako se nastavi gledati samo kroz stranačarska ogledala, zaista će izgledati da nema nikakve vrijednosti i narodnog značenja, te ili će biti djelomičan i stranački, te kao takav kratkotrajan i osuđen na konačni zaborav. Ali ako se on gleda onakav kakav je zaista bio, dakle kroz prizmu povijesne istine i potrebe, onda ne samo da ima svoju vrijednost u prošlosti, nego će je imati i u trajnoj budućnosti. I kada je to tako - a drugačije to ne bi smjelo i ne bi trebalo biti - naučimo se slaviti uspomenu na prvi "Deseti Travnj" na takav način, da nam taj nadnevak bude snaga i za novi budući "Deseti Travnj" koji mora doći i koji će nam doći iako to ne bude taj isti datum deseti travanj. I daj Bože da nam taj dan bio u borbi za Hrvatsku Državu i od nikoga neosporavan. Mi danas čvrsto vjerujemo u budući "Deseti Travnja". Sav naš rad, naše težnje i stremljenja, mi ćemo prema njemu usmjeriti i na njega težište naše pažnje sve više prenositi. Trnovit je to i težak put koji nas prema njemu vodi, ali mi i ovog puta čvrsto vjerujemo u njegovo ostvarenje, jer vjerujemo u duh, volju i snagu Hrvatskog Naroda, koji će opet, usprkos i danas postojećih velikih poteškoća, znati si svoju sudbinu i bolju budućnost osigurati.

Hrvatski stoljetni duh nije umro! Hrvatski um neće zatajiti! Hrvatski narodni ponos će jednom za uvijek odbaciti sve štetne predrasude, tuđe spletke i utjecaje, i hrvatska će narodna svijest i opet prvom pogodnom prilikom jednoglasno progovoriti "desetotravanjskim" duhom i programom. Progovorit će, jer hrvatski narod je iz brojnih i bolnih iskustava sa svakim i svačim toliko državotvorno svjestan i uvjeren, da će njegova zdrava svijest morati i opet progovoriti u narodno-

ustaničkom desetotrvanjskom duhu, ili hrvatskog naroda više biti neće. I novi će hrvatski naraštaj, poput staroga, u danom času će se orijentirati prema onoj točki s koje bude najjasnije i najglasnije progovorio zov hrvatske krvi, svijesti i ponosa. I naš hrvatski nadolazeći naraštaj neće pitati je li to Maček ili Pavelić, ili je to onaj Hebrang, koji je žrtvovao komunističko uvjerenje za svoj i naš hrvatski Srijem, kao što to nije pitao naraštaj: **Bugojna, Bušića, Buconjića, Kelave, Ivana Čale, Ante Ljubasa i mnogih drugih**, koji trasiraju puteve tom novom, mlađem i snažnijem naraštaju.

Pojedinci izumiru a režimi se proživljavaju i nestaju, da iza sebe ostave sve svoje pozitivno i negativno. Zbir ovog pozitivnog zove se zdrava tradicija ili ostavština bez hipoteke krivnje iz prošlosti. Mi jedino možemo pomoći i željeti da nadolazeći hrvatski naraštaji to shvate i da u svoj novi "Deseti Travnja" unese samo pozitivno iz tih baština, i da ostane vjeran "desetotrvanjskom" duhu i revoluciji; ali ne u onakvom svijetlu, jer bi se onda ponovio i Bleiburg. I dok živi tijelo naroda živjet će i njegov duh, a duh "**Desetog Travnja**" je isto što i duh hrvatskog Naroda. Oni prije nas su vjerovali i mi danas vjerujemo u njega. Vjerujte i vi mlađi! Živimo i radimo u njemu i za njega!

Živio zdravi narodni šestotrvanjski duh!

Slava i priznanje velikanima koji su se za njega nesebično žrtvovali!

Živjela Hrvatska Država!

Živio Hrvatski Narod!

Slava palima!

Živi na okup!

Hvala Vam na pozornom slušanju!

Mile Boban.

Delivery Status Notification (Failure)

<https://otporas.com/vijesti-preko-autograf-vrijedno-pregledati-i-jos-vrijednije-sve-procitati/>

http://safaric-safaric.si/zds@@@/ZDS_OTPORAS_Boban.htm

http://safaric-safaric.si/zds@@@/@zds_otporas/zds_otporas_010/@zds_Otporas-010.htm

http://safaric-safaric.si/zds@@@/@zds_otporas/zds_otporas_010/@zds_Otporas-010.pdf

Dvije knjige "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969"

Boban-Otporaš

Boban-Otporaš

04-10-2014, 03:02

O B R A Z L O Ž E N J E

POVODOM KNJIGE "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969"

- U ovom obrazloženju u skraćenim oblicima najviše ćemo govoriti kako je došlo do ove knjige PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969 i o nekim uočljivijim manjkavostima, tiparskim i pravopisnim pogreškama. Sve ostalo prepuštamo cijenjenim čitateljima i cijelom hrvatskom općinstvu.

- Kako smo rekli u uvodu da smo htjeli izdati jednu knjižicu ili knjigu prigodom desete obljetnice pogibije generala Drinjanina, dakle 1979. godine, za koju svrhu smo prikupili novinskih članaka, raznih pisama, Okružnica i drugog potrebnog materijala za spomenutu svrhu. Prilike u kojima smo tada živjeli su nas spriječile te smo morali odustati od namjeravane nakane, naravno do daljnjega. *(Danas utorak 26 studenog 2024. dodajem razlog zašto se je odustalo "od namjeravane nakane". Odustalo se je za to što su američke federalne vlasti FBI u četvrtak 25 lipnja 1981. godine*

uhapsile 10 Hrvata, među kojima sam i ja bio, Mile Boban. I 2014 godine te dvije knjige su ugledale svjetlo dana. Mile Boban, Otporaš.) Kroz sve to vrijeme zastoja imali smo priliku pregledati i pregledavati sva ta pisma Maksa Luburića koja smo posjedovali. Mnoga smo pisma po nekoliko puta pročitali, i što god smo ih više čitali sve više i više smo dolazili do uvjerenja da se ideja pok. Karla Sopte treba ostvariti kada je on meni rekao pred svoju smrt u Torontu 2001. godine: "...Mile ja sada ovo tebi dajem, jer u tebe vjerujem. Ova pisma su pisana Hrvatima i za Hrvatsku. Na tebi je da Hrvate i Hrvatsku upoznaš s ovim pismima". Ta ideja pok. Karla Sopte nas je vodila i fala dragom Bogu ovim putem i za sada u ovakovom spiralnom obliku predajemo ove dvije knjige **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969** svim Hrvatima na študiranje.

- Odmah dajemo do znanja - URBI ET ORBI - da ove dvije knjige: knjiga **I** i knjiga **II** su sastavni dio pisama Maksa Luburića koja smo mi imali i posjedovali a koja je on pisao svojim suradnicima. Kroz pisma će se vrlo uočljivo vidjeti kome je on ta pisma pisao i tko su mu bili najuži suradnici, i u dobru i u zlu. Svakako ovdje treba istaknuti i to da ove dvije knjige **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969** treba usporediti sa sv. **BIBLIJOM**. Zašto? Jednostavno zato što se Biblija ne čita kao romani, dnevne vijesti, knjige, i novine, koje pročitaš i ostaviš ih po strani. Biblija se čita za študiranje i po potrebi svaki dan, jer je puna mudrosti, puna ljubavi, puna savjeta kako se očuvati, puna putokaza kako se održati kao jedna kršćanska zajednica, kako opraštati i iznad svega priznavati svoje vlastite grijehе, zablude i pogreške i to sve kroz ispovijed. Ista stvar je i sa ovim knjigama **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969**. Čovjek u svakoj potrebi kada počme sumnjati sam u sebe, bilo u kojem pravcu, osobito hrvatskom nacionalnom pravcu, uzeti će ove knjige i tražiti ona pisma u kojima će on naći izvor za snagu, izvor za razumjevanja, izvor za opraštanja, izvor za čvrstoću i upornost, izvor nepokolebljivosti, jednom riječu: vjeru u sama sebe. Kao što je Isus, žedan i umoran od puta kroz Samariju i Galileju, sjedio na Jokovljevu zdencu u gradu Sikar-u, da mu neka žena Samarijanka dadne vode da se okrijepi (Ivan 4:6.7), tako će i čitatelji ovih knjiga **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969**, tražiti u njima okrijepu i snagu u svojem putu k hrvatskom cilju. To je general posvjedočio svojom adresom: "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**" koja je izašla u "**ISTARSKA DRINA**" br. 3/4 1964., kao i u svojem povijestnom govoru Hrvatima za Deseti Travnja 1968. godine, gdje je doslovno proročanski rekao: "...Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško partizanski rat, hrvatski rat među našim sinovima su **IZDAJNICI HRVATSKE STVARI!...**"

- Naša originalna ideja je bila da preko jednog hrvatskog portala i njegova Forumu iznosimo ova generalova pisma, u originalu, bez ikakvih ispravaka, kako bi što bolje dali autentičnost samih pisama, gdje bi, s jedne strane, u svako pismo - po potrebi - mogli dopuniti i popuniti prazninu, spomenuti neka imena bez kojih pismo bi moglo, za današnje razumjevanje, gubiti na važnosti, kao i neke dogodovštine koje su falile u pismima. Mi smo bili u stanju dosta toga popuniti i na potrebna mjesta u pismima staviti odgovarajuća imena, jer smo na jedan ili drugi način bili upućeni na mnoge slučajeve o kojima general piše u ovim pismima, a s druge strane ljudi bi komentirali na pisma i možda donosili u svojim kometarima važnih informacija glede sadržaja ovih pisama.

- Jedan naš zajednički prijatelj, osobito prijatelj sada pok. Zvonka Bušića, nam je savjetovao, i rekao bih preporučio, hrvatski portal Dnevno.hr. Kontaktirali smo Administratora po imenu (inicijale samo, P. M.) koji je jako bio oduševljen i dao nam zeleno svjetlo za iznošenje pisama. To je bilo prvog tjedna mjeseca travnja 2012. god. (*Danas utorak 26 studenog 2024. dodajem da je Administrator tog Forumu Dnevno.hr bio Petar Mandurić od Imotskog. Mo. Mile Boban, Otporaš.*)

- Počeli smo sa pismima, a najteže je bilo odlučiti se da li ćemo pisma iznositi kronološki, po datumima i godinama. Što god više smo mislili da iznosimo pisma kronološki, ipak smo došli na ideju pisma ne iznositi kronološki, jer da će biti kud i kamo interesantnije i zanimljivije za čitatelje pročitati danas jedno pismo, recimo iz godine 1952., a sutra iz godine 1961 ili 1969., itd. Zašto to i zašto tako? Mi smo tako mislili kako bi čitatelju dali priliku da se sam uvjeri kroz ova pisma u

evoluciju Maksa Luburića.

- Već u prvih nekoliko pisama počeli su ljudi komentirati. Komentari su, sve u svemu, bili jako zanimljivi i pozitivni. Naravno da je bilo i onih žučljivih, što je i razumljivo, jer po onoj našoj hrvatskoj izreki: Nije se rodio da je cijelom svijetu ugodio. Bilo je i takovih komentara koji su tražili da prestanemo s pismima, jer da to više nije aktuelno. Odgovorili smo jednome da su Maksova pisma uvijek aktuelna toliko da bi mi, kada bi mogli, prepisali ih i prilijepili na nebo, tako da svaki prolaznik ih može vidjeti kao što se vide zvijezde, mjesec i oblaci, a svaki onaj koji govori hrvatski da ih može čitati.

- Jedan vrlo državotvorni Hrvat iz Livna nam se javio i upozorio nas da ima mnogo pogrešaka u pismima, te nas zamolio da ispravljamo pogreške u idućim pismima. Od tada smo ispravljali (po)neke pogreške s tim da nismo ispravljali korijenske riječi pravopisa NDH.

- Mi smo također ustanovili, čitajući Maksova pisma, nekoliko važnih stvari, a to su: da Maks skoro nikada nije pregledavao napisana pisma, jer za to nije imao vremena, da Maks u svojim pismima temeljito otkriva pozadinu razlaza **POGLAVNIK/LUBURIĆ**, da je Maks znao na stotine pisama dnevno napisati i na pisma odgovoriti svojim suradnicima, da Maks nikoga nije isključivao iz redova hrvatske borbe, a da je svakoga uključivao.

- Što smo dalje s pismima izlazili vani, više su nam se ljudi javljali. Preko privatnog i osobnog sandučića primili smo mnogo pohvala i, rekao bih, još više sugestija kako bi trebalo knjigu tih izdati. Mnogi su bili ideje da se pisma skeniraju i tako skenirana izda se knjiga, pa neka se čitatelji sami uvjere u autentičnost i vjerodostojnost Maksovih pisama.

- Pred Božić 2012. jedan vrlo državotvorni Hrvat iz Zagreba koji je redovito pratio PISMA VJEKOSLAVA MKASA LUBURIĆA 1952-1969 na Forumu Dnevno.hr mi se javio s molbom da bi mi on vrlo rado htio pomoći skenirati sva Maksova pisma, ako sam ih ja voljan njemu poslati. Ja sam neka Maksova pisma preko pola stoljeća čuvao, te za mene je to bilo jako teško nepoznatu čovjeku tolika i važna pisma Maksa Luburića poslati. U nekoliko izmjena e-mail-a lijepo smo se sporazumijeli i kroz pisma uzajmno povjerenje stekli, tako da sam u veljači 2013. sve poslao tom dragom i nadasve požrtvovanom Hrvatu u Zagreb.

- Polovicom siječnja 2013. na putu za San Francisco primjetio sam preko mojeg laptop kompjutera da Forumu na portalu Dnevno.hr više nema, tako da više nisam imao pristup tim nekoliko stotina iznešenih pisama. Čim sam došao kući, javio sam tom Hrvatu od povjerenja u Zagreb. Ovaj mi je odmah savjetovao da ne gubimo više vremena, nego da skeniramo pisma i pođemo dalje sa skeniranim pismima. Tako je došlo da imamo ovo što imamo i što dajemo Hrvatima na čitanje.

- Prije nego smo se odlučili uvezati ova skenirana Maksova pisma u obliku spiralne knjige, tražili smo i druge načine, ali na žalost bez uspjeha. Što nama nije uspjelo, čvrsto vjerujemo da će nadolazeći iza nas, s mnogo većom snagom, žarom i poletom, dovršiti ovo započeto i početno djelo, usavršiti, uljepšati i dotjerati ga kao djevojku za prekrasno vjenčanje, i tako dotjerano i u profesionalno uljepšano, dati Hrvatima na čitanje i študiranje.

- Pisma su skenirana i kronološki po datumima i godinama poredani. Neka nisu čitljiva. Mi smo se često služili naočalima i povećalom. Ima nekoliko pisama kojima stranica ili više fale, što uopće nije toliko ni bitno za ovaj golemi pothvat.

- Mnoga pisma su kopije od kopija i samo dragi Bog zna koliko kopija koje pismo je imalo. Neka pisma prilikom kopija su bila zgužvana, krajevi smotani, crnilo se veliko pokazuje na nekim stranicama. Uzevši u obzir važnost ovih pisama, tih nekoliko nejasnoća neće nikako biti odlučujući činbenik u odgonetki tih nekoliko nejasnoća.

- Također ima nekoliko pisama gdje je general stavio povlaku olovkom ili penkalom s jednog ugla pisma na drugi. On je ta pisma slao Ratku Gagri u Toronto kao kopije odgovora pisama koje je general slao nekima a htio je svakako da Gagro zna što je general dotičnima pisao.
- Svaki čitalac ovih knjiga vidjeti će imena i prezimena s kojima je general surađivao. I ne samo to. Svaki pojedinac će se pitati, kao što smo se i mi pitali: kako je general mogao to sve posavršavati, kada je njemu, kao i svima nama drugima, dan i noć 24 sata. Odgovor bi mogao biti samo jedan: **LJUBAV ZA HRVATSKU!**; kao što je rekao Dr. Andrija Hebrang mlađi u svojoj predizbornoj kampanji za predsjednika RH 2009. godine: **DA SE JE MAKS LUBURIĆ BORIO ZA HRVATSKE INTERESE!**
- Mi smo nastojali prebrojiti ne bi li nekako došli do pravog broja koliko je puta u ovim pismima general napisao ime Hrvatska, bilo u imenici ili pridjevu, svejedno. Prešli smo preko dvije tisuće puta, pa se pitamo: kolika je to mogla biti velika ljubav da se je toliko puta spomenilo ime Hrvatska.
- Izvor pisama ovih dviju knjiga su najviše od: Ratko Gagro, Dr. Miljenko Dabo Peranić, Pero Tutavac, Ante Kršinić, Dane Jolić, pukovnik Ivan Štir, Štef Crnički, Rudi Erić, Igor Buljan, Mile Boban i drugi.
- Treba se također znati i spomenuti da je general imao mnoge druge kontakte i dopisivanja s mnogim drugim Hrvatima. Mi tih pisama nemamo. Spomenuti ćemo samo neka imena za koja znamo sigurno kojima je general pisao i sa kojima je on bio u izravnoj vezi: Srećko Rover, Stipe Brbić, Enver Mehmedagić, Mirko Meheš, Mirko Bušić, Vilijam Cecelja, Stipe šego, Mile Markić, Ivan Džeba, Dinko Šakić i mnogi drugi.
- Nadati se je da će ove dvije knjige skeniranih pisama Maksa Luburića potaknuti druge Hrvatice i Hrvate, a osobito one Hrvate - ili njihovu djecu ili unučad - koji još uvijek posjeduju bilo jedno ili više pisama generala Drinjanina, da ih dadnu onim osobama koje se budu bavile za izdavanje **SABRANIH DJELA I PISAMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA.**
- Mišljenja smo da bi za tu svrhu trebalo stvoriti jedan centar, središte, gdje bi ljudi mogli slati Pisma, Drine, Obrane i svaku napisanu riječ Maksa Luburića, generala Drinjanina. Mi za početak ovdje prilažemo jednu adresu gdje se traženi materijal može poslati i broj telefona gdje se može izravno dobiti odgovor.
- Adresa: 9411 Winchester Road, Austin Texas 78733, broj: **(512) 832-7755**, e-mail adresa: froate@hotmail.com
- Svima se najiskrenije zahvaljujemo na razumjevanju s vrućom željom i velikim pouzdanjem da ćete uživati u čitanju, študiranju, sugestijama, kritikama i širenju ideja ovih dviju knjiga.
- U to ime mi vas iskreno pozdravljamo s našim hrvatskim pozdravom: Bog i Hrvati! Za Dom Spretni!
- Priređivač: Mile Boban, Otporaš v.r.
- Želimo svima Sretan 73 treći hrvatski državni praznik Deseti Travnja!
- Želimo svima Sretan Uskrs! 2014.

ps:

Danas, mjeseca listopada 2014. godine kada su ove dvije knjige izašle u velikom obujmu jedne tvrdo uvezane knjiga iz tiska u Zagrebu u naklada DESPOT INFINITUS, želimo svakoj čitateljici i svakom čitatelju slatki užitek ove knjige PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA 1952-1969.

Otporaš, Mile Boban, ili Mile Boban, Otporaš, svejedno.

2026-04-18- OTPORAŠ

**Slika sa predvojničke, Tihaljina 1956.
“Ovo su ti sve neoženjeni, trijest devete godine rođeni.”**

Slika sa predvojničke, Tihaljina 1956.
Ovo su ti sve neoženjeni, trijest devete godine rođeni,
pjesmu izmislio i idući na silo pjevao Milan Boban, Gabrića.

S lijeva Jerko Grubišić, Ikanov, Vinko Boban, Galin, Miroslav, Mišo Čuljak, Dominov, Mile, Milan Boban, Gabrića, Silvestar, Silvije, Šale Grubišić, Blagin, zadnji Frano Boban, Belin.

Jedna mala povijest o predvojničkoj. Tada u višenacionalnoj komunističkoj državi Jugoslaviji koja je stvorena zaslugom međunarodnog označenog WW2 ratnog zločinca na prvom mjestu Josepha Staljina, koji je 22 lipnja 1941. g. naredio svome miljeniku i đaku Titi da pokrene sekciju jugoslavenske komunističke partije protiv novo Osnovane Hrvatske Države, koju je proglasio Hrvatskom Narodu Maršal Slavko Kvaternik Deseti Travnja 1941., a ne dr. Ante Pavelić. Pošto je dr. Vladko Maček bio jugoslavenski orijentiran, bio je u jugoslavenskoj vladi koja je potpisala pristup Trojnom Paktu **“RIM, BERLIN, TOKIO”** 25 ožujka 1941., kako bi spasili srpsku kraljevsku Jugoslaviju. Vladko Maček je odbio Hitlerovu ponudu da preuzme kormilo nove osnovane Hrvatske Države.

Iz povijesnih Hitlerovih nagona idući prema istoku, poslije napada na Jugoslaviju i nestanka iste, Hitler nije imao drugog izbora nego pozvati dr. Antu Pavelića da on preuzme kormilo Proglašene Hrvatske Države, što je dr. Ante Pavelić i prihvatio kada se je vratio 14 ili 15 travnja 1941. g. u Hrvatsku. To su povijesne činjenice Proglašenja Hrvatske Države koje nemaju blage veze ni sa fašizmom ni sa nacizmom, za koje mi danas živi Hrvati ne trebamo patiti od hipoteke krivnje ratnih zbivanja WW2. Ako se je Hrvatima nabila hipoteka krivnje za Proglašenje Hrvatske Države od strane umno bolesnih i mozga oprana **MRŽNJOM** Ive Josipovića, Ive Goldsteina i svih onih Hrvata koji danas sebe zovu i prozivlju “antifašistima”, a žive u Hrvatskoj a ne u korijenu fašizma Italiji, to je širenje **MRŽNJE** i po međunarodnom zakonu ustavno zabranjeno.

Ako se trebaju tražiti krivci koji su najviše krivi i u svemu krivi za propast naše Hrvatske Države od 8 slova u svibnju 1945. godine, to su oni iz redova NOR, NOV, AVNOJ-a i JNA. Njih više nema na životu ali su iza sebe ostavili **MRŽNJU** kojom se i današnja politička elita RH – a ne Države Hrvatske – služi, jer ne žele da se provide **LUSTRACIJA ISTICANJA SVAKOG JUGOSLAVENSTVA**. Zato, pogledajte gore priloženu sliku koje sam ja živi svjedok. Svi smo isto godište, rođeni 1939. Ne znam koliko nas još ima na toj slici živi. To je bilo u lipnju mjesecu 1956. Po JNA zakonu od 17 godina službeno smo bili vojni obveznici. Morali smo ići za tri tjedna na vojničku vježbu koja se je zvala “Predvojnička”. Tu su nas vježbali vojni časnici JNA. Dali su nam stare neupotrebljive puške i vojničke kape sa komunističkom petokrakom od čoje na kapi.

Naša predvojnička obuka je bili u Tihaljini, najblaže rečeno između Drinovaca i Ljubuškog, u jednoj velikoj školskoj dvorani. Iz iste Općine Grude i isto godišće nas je bilo oko 300 momaka. U jutro kad se dignemo, prije doručka u dvorištu iza škole bi vježbali. Poslije doručka bi išli u obližnje brdo gdje ima šume, tu bi opet vježbali. Oko podne u četvero redu bi pjevajući vojničke pjesme išli u “kasarnu” kako smo morali to reći. Na ručak se je išlo po vojnički, a poslije ručka bi išli u blizinu rijeke koja je protjecala kroz Tihaljinu, zaboravio sam joj ime, gdje bi pod jednim velikim hrastom u hladu imali predavanja. Predavanja su bila ponajviše o temi “**domači izdajnici**”. Kapetan prve klase je upravo to tako – kako sam napisao – izgovarao. Poslije predavanja taj kapetan bi upro prstom u jednog od nas i pitao bi ga da šta je on zapamtio iz njegova predavanja. Tako je jedne prilike i na mene upro prstom da kažem šta sam ja zapamtio. Ja sam se predstavio točno ovako: Ja sam omladinac Mile Boban, Općina Grude, kotar Mostar. Čim sam ja to rekao, on se je digao i na mene počeo vikati da ja govorim ustaški a ne srpskohrvatski. Ne kaže se Općina nego Opština, ne kaže se Kotar nego Srez. Ja sam mu na to odgovorio da u mom selu gdje sam rođen u Bobanovoja Dragi, ovdje mi taj kapetan prve klase JNA nije dozvolio ni da završim moj govor, nego sasuo svaku vrstu uvrede i psovke na meni i doslovno mi je rekao: Sredili smo mi mnoge Bobane i tebe ćemo srediti.

Drago moji Hrvati i dragi moji prijatelji svi vi koji ovo pročitate, dajem vam do znanja da je od tada počela moja Kalvarija kroz koju sam prošao sve do mog bjekstva iz mog sela Bobanova Draga petak 16 kolovoza 1957.

Mile Boban, Otporaš – a to je ime koje sam sebi dao kao znak OTPORA, što je opirati se svakoj nepravdi.

Austin, Teksas.

Subota 7 rujna 2024.

On Wed, Apr 15, 2026 at 2:49 PM Mail Delivery System <Mailer-Daemon@sv26.byethost26.org> wrote:

This message was created automatically by mail delivery software.

A message that you sent could not be delivered to one or more of its recipients. This is a permanent error. The following address(es) failed:

wordpress@otporas.com

No Such User Here